

Waarop te letten bij de keuze van leden voor de Tweede Kamer.

Kaleidoskoop beantwoordt die vraag aldus:

Maar hoe gewichtig de genoemde en andere zaken die in behandeling zullen komen, zijn, één punt is er, hetwelk thans, nu de liberale toepassing der grondwet, wat onze staatsburgerlijke regten aangaat, verzekerd is, boven alle andere de aandacht der kiezers behoort te trekken, namelijk het punt der finantien, de te weelderige inrigting van het staatshuishouden, de verkeerdheid van ons belastingstelsel, en de banden welke er door aan de ontwikkeling der nijverheid worden aangelegd.

De zichtbare streving van het vorige ministerie naar reactie, de blijdschap over de aankomst der tegenwoordige ministers aan het bewind, de behandeling der thans gelukkig tot stand gebrachte organieke wetten, heeft, wat natuurlijk was, de oplettenheid voor eene wijl van die levensvraag afgetrokken. Wel wierpen behoudsluif nu en dan de bedenking op, dat met al die regten en vrijheden geen cent in den zak kwam, en men dus liever over bezuiniging en vereenvoudiging en het uitvoeren van openbare werken denken moest, in plaats van voor de regeling van het kiesregt en de bepaling van den census partij te trekken, maar de natie begreep zeer goed, dat de zegepraal en onbekrompene ontwikkeling van de vrijzinnige beginsels onzer tegenwoordige grondwet, voor alles moesten verzekerd zijn, eer er eenig vooruitzicht op eene degelijke herziening van ons finantiël huishouden bestaan kon.

Een moeilijken en langen strijd van bijna twee jaren heeft het gekost om datgene, wat de grondwet schonk, in handen der natie over te brengen; men moet zich voorstellen, dat de strijd over finantiële hervormingen niet minder moeilijk zijn zal. Voor alles zullen de kiezers hierop te letten hebben, dat zij mannen ter Tweede Kamer afvaardigen, die den wil en de bekwaamheden bezitten om den strijd met eere en met goed gevolg te aanvaarden en door te zetten.

Van het begin af hebben wij als onze meening opgegeven, dat de volgens het voorloopig kiesreglement gekozen, en thans bestaande vertegenwoordiging, in dit opzigt nog verre van aan de verwachtingen der natie zou beantwoorden. Wij besloten ons laatste artikel van het jaar 1848 met de woorden: »Evenmin als bij het ministerie (DUNKER DE KEMPE-NAER) zijn bij deze Kamers de ware elementen van bezuiniging, en vereenvoudiging en hervorming van het geldwezen en der inkomsten van den staat en der opbrengsten van den burger aanwezig. Het moet en zal anders worden, dat hebben de verkiezingen geleerd, maar nog niet met deze vertegenwoordiging.» Het duurde niet lang, of de Tweede Kamer zelve gaf de billiking van dit oordeel, bij gelegenheid van de behandeling van het adres van antwoord op de troon, waarmede de troon de zitting had geopend, toen zij met 45

tegen 21 stemmen besloot, dat de uitdrukking: »dat de omstandigheden eischen, dat en ons stelsel van uitgeven, en dat onzer belastingen op eenen anderen voet worden gebragt,» te sterk was, en het voldeed, wanneer men den wensch uitdrukte, dat zij werden »herzien en verbeterd.» Doch de natie is doordrongen van het gevoelen, dat eene herziening en verbetering — waarmede men overigens, helaas, ten koste onzer beurzen en broodwoningen, steeds bezig is, zoelang als het stelsel bestaat — niet voldoende is, dat het gansche stelsel werkelijk op een anderen voet moet gebragt, dat het volledig moet hervormd worden. Welnu, zij zonde dan goede leden ter Tweede Kamer, die dit gevoelen niet met haar deelen, en niet in staat zijn het met kracht en waarheid voor te staan.

In deze woorden ligt veel, dat der behartiging en betrachtting allezins waardig is. Het is boven tegenspraak, dat doortastende, volledige hervorming van ons finantiël huishouden, van ons stelsel van uitgeven en belasten, op den bodem onzer politieke hervorming ligt; dat en niet alleen niet minder behoefte aan finantiële dan aan politieke hervorming is, maar dat de natie die behoefte, niet minder gevoelt, en hare bevrediging verwacht. De taktiek der behoudende partij, om die twee belangen te scheiden en als onafhankelijk van elkander voor te stellen, het beweren, dat de politieke mondigheid het finantie-huishouden onveranderd zou laten, was logenachtig. Bij eenen toestand als de onze was en is hervorming der finantiële huishouding onbereikbaar zonder voorafgaande hervorming van het politieke huishouden. Deze moest den weg banen om tot gene te geraken en gelijk ons omslagtig en ingewikkeld finantiël huishouden innig verbonden en zamengeweven was met ons omslagtig en ingewikkeld politiek huishouden, zoo moet vrijzinnige en op eehvoudigheid gegronde reorganisatie van het laatste, eene daaraan beantwoordende reorganisatie van het eerste onvermijdelijk ten gevolge hebben.

Eene ware en opregt constitutioneele politieke huishouding kan geen verouderd, willekenrig, Napoleontisch belasting-stelsel nevens zich dulden. Een stelsel, welks druk en onredelijke bepalingen zoo algemeen gevoeld worden en zoo algemeene en doordringende kreten van afkeuring doen opgaan, is ter dood veroordeeld, zoedra zij, die het luïdst over dien druk klagen en te klagen hebben, geroepen worden zelve een werkzaam aandeel in de hervorming te nemen. En niet alleen zal het aandeel, dat de natie thans in het nieuw ingerigte politieke huishouden heeft, dit gevolg hebben, maar dit gevolg was eene der bedoelingen onzer hervorming. Bij den langen en hardnekkigen strijd, dien de constitutioneele partij jaren lang tegen behoud en landsvaderlijkheid streed, gingen deze twee belangen hand aan hand, en het landsvaderlijk finantie-stelsel was niet minder een steen des aanstoets, dan elk ander deel van het landsvaderlijk stelsel van regering. Het is er zoo verre af, dat de constitutioneele partij — gelijk het

behoud voorwende — dit als een ondergeschikt punt zou beschouwen, dat wij voor ons althans gaarne erkennen, dat, zoo er geene doorlastende en volledige hervorming van ons thans nog vigerend, stelsel van uitgeven en belasten, tot stand kwam, wij onze hervorming mislukt zouden rekenen.

Het is, gelooven wij, bij gelegenheid van de hernieuwing der vertegenwoordiging een zeer gepast oogenblik, dit punt te behandelen, en op den voorgrond te stellen. Het is goed van tijd tot tijd het wachtwoord te doen hooren en, door aanroepen, elkander wakker en waakzaam te houden. Dat men, wanneer de natie hare vertegenwoordiging kiest, herinnert aan het groote werk, dat nog te doen overblijft, is heilzaam; onder dien indruk gekozen zal de vertegenwoordiging met te meer ijveren vastberadenheid hare taak doorzetten.

Wat wij echter met Kaleidoskoop niet eens zijn, is het ongunstig oordeel, waarbij hij de tegenwoordige Kamer voor te zwak, of te weinig doorziende of onwillig verklaart, om doortastende en volledige hervorming van het finantiële huishouden tot stand te brengen. Dit oordeel is, gelooven wij, te hard en, naar de motiyen te oordeelen, te ligtvaardig geveld. De voorname, de eenige grond eigenlijk, die dit vonnis omkleedt, is, dat de Kamer in haar antwoord op de troonrede, voor de krachtige uitdrukking der commissie met het opmaken van het adres van antwoord belast, »dat de omstandigheden eischen, dat en ons stelsel van uitgeven, en dat onzer belastingen op eenen anderen voet worden gebragt,» terzake zonde en dit verslaptte in »herzien en verbeterd.» Wij hebben deze verandering steeds als eene zwakheid en eene fout beschouwd, maar daarom kunnen wij met het strenge oordeel van Kaleidoskoop nog niet instemmen. Dat de Kamer, pas bijeen gekomen, wier leden elkander vreemd waren en die dus nog niet het bewijs zijn harer eigene kracht bezat, toen voor een koen woord terugbeefde, was meer vergefelijk dan het onder andere omstandigheden zou geweest zijn. Dat de Kamer toen, uit te groote omzigtigheid en vrees van zich te ver te wagen, alleen op »herziening» en »verbetering» aandrong, dit bewijst, dunkt ons, geenszins, dat de Kamer thans, nu zij zich en hare kracht beter bewust is, ons stelsel van uitgeven en belastingen niet op eenen anderen voet, zou durven of willen brengen, en dat men op dit punt, bij dit levensbeginsel, zoo als Kaleidoskoop het terecht noemt, schoorvoetende, halverwege zou blijven staan. De gansche houding der Kamer en de geestkracht door haar bij onderscheidene gelegenheden ontwikkeld, spreken dit vermoeden tegen, en men moet hierbij niet vergeten, dat het deze zelfde Kamer was, die in haar laatste adres van antwoord, met overvloedige meerderheid aangenomen, de volgende teekenende woorden vloog: »Behartiging der staatsfinantien tot NIEUWE REORGANISATIE VAN HET FINANTIËEL HUISHOUDEN.» Het wijl zij even te verongezigtvaard: »Wij mogen niet ontveinken, dat ook andere ongun-

»stige verschijnselen onze bezorgdheid
»welken en ons dubbel doen haken
»naam de gelegenheid, ons meer op-
»merkelijk, dan tot nu toe mogelijk was,
»met het overwegen van middelen tot
»opbeuring van de stoffelijke belangen
»der natie bezig te houden.» Wil men
de gezindheid der Kamer naar bil-
lijkheid beoordeelen, zoo behoort men
de latere woorden naast de eerste te
leggen, en de gevolgtrekking zal, in
dat geval, eene aanmerkelijke wijzi-
ging ondergaan.

Dat men niet met zwijgend vertrou-
wen de hervorming van ons finanti-
eel huishouden van de goede gezind-
heid der vertegenwoordiging afwacht,
is zeer verstandig. De ijver van het
publiek houdt den ijver van vertegen-
woordiging en regering wakker. Maar
te weten, dat deze vertegenwoordig-
ging in dit opzigt geenszins aan de
verwachtingen der natie zal beant-
woorden en dat bij deze Kamers niet
»de ware elementen van bezuiniging
en vereenvoudiging en hervorming
van het geldwezen en der inkomsten
van den staat en der opbrengsten van
den burger aanwezig zijn» is, dunkt
ons, op zeer losse gronden een zeer
gewaagd oordeel uitspreken. Men on-
dergraaft aldus op een zeer wezenlijk
punt de populariteit der Kamer; men
wantrouwen op zonder het
voldoende te motiveren en men seint
eene klip zonder aan te toonen, waar
hij ligt en vooral hoe men zeilen
moet om haar te ontgaan. Welke zijn
die »ware elementen» op welke Ka-
teloskoop zinspeelt? waar zijn zij te
vinden? welke zijn de niet »ware ele-
menten,» van welke men, bij deze
nieuwe verkiezingen, de Kamer zu-
verer moet? Zoolang wij dit niet we-
ten, is slechts de vermaning
flet, maar zij doet kwaad, omdat zij
bij de kiezers onzekerheid wekt, welke
elementen uit de Kamer moeten ver-
wijderd en welke er moeten ingebracht
worden.

»voor ons deelen de vrees van
Katteloskoop omtrent de gezindheid
der Kamer — zij het uit zwakheid,
onwil of kortzichtigheid, — ten op-
zichte eener doortastende en volledige
hervorming van ons finantiel huis-
houden geenszins. De quaestie moet
aan de orde gehouden worden. Uit
de deelneming, uit de aansluiting,
uit de opwekking van het publiek
moet de vertegenwoordiging, kracht
en bijstand putten, om den moeilij-
ken strijd te strijden en met eere ten
einde te brengen. Maar dat het
de verwerdige vertegenwoordiging
daarvoor aan »wil» en »bekwaamheid»
ontbreken zou, is een oordeel, dat
noch de woorden, noch de handelin-
gen der Kamer regtvaardigen.

Duitschlandsche berigten.

Duitschland.

Frankfort, 6 aug. Het berispt zich, dat de
bondscommissie eersdaags zal worden en vervangen
zal worden door den bondsdag. Ingevolge van
eene overeenkomst tusschen Oostenrijk, Beieren,
Wurtemberg en nog andere Duitse Staten, weldra
zullen zij een verdrag aangaande en echter
niet aangaande de bondscommissie aan Pruisen
mijdeling, om met Denemarken over het sluiten
eener vrede te onderhandelen, zulks slechts geschied
is onder de uitdrukkelijke voorwaarde, dat ingeval
de vrede niet tot stand komt, de wapenstilstand in
de beide herzogdommen moest gehandhaafd worden,
tot dat de voorloopige vredesverdrag door den Duit-
schen bondsdag goedgekeurd of verworpen zou zijn. Van
dit nu volgt gewichtige bepaling heeft Pruisen ge-
enig besluit genomen, maar het aan de beide oor-

logvoerende partijen overgelaten, om na afloop van
drie weken weder naar de wapens te grijpen. Prui-
sen wordt dus met recht beschuldigd de verschrikke-
lijke slagtting veroorzaakt te hebben, welke onlangs
in Sleeswijk heeft plaats gehad, en die, naar het
zich laat aanzien, eenen langdurigen en bloedigen
oorlog kan na zich slepen.

Frankfort, 7 aug. De Koning van Wurtemberg
heeft, op voorstel van het ministerie van Justitie,
bevolen, dat gestaakt zou worden de wegens hoog
verraad aangevangen instructie tegen den zeventien-
jarigen Farr. Uit die instructie was gebleken, dat
de lichtzinnige zamenzweerder geheel op zich zelve
stond en door demagogische dwaalbegrippen verblind
was geworden. Farr beweerde dan ook bepaaldelijk,
dat hij aan geene vermoording des Konings gedacht
heeft. De Koning van Wurtemberg is gisteren tot
gebruik der baden naar Baden-Baden vertrokken.

Rendsburg, 7 aug. (per telegraaf.) Heden
ochtend ten 11 ure heeft in een laboratorium hier
ter stede, terwijl men bezig was met het vullen van
granaten, eene zeer beklagenswaardige ontploffing
plaats gegrepen; een gedeelte van het gebouw vloog
in de lucht en vooral in de oude stad, het meest
militaire gedeelte der stad, zijn verscheidene huizen
zwaar beschadigd; bij het vertrek van den spoortrein
was de brand reeds gebluscht.

Hamburg, 8 aug. (per telegraaf.) De post van
hier naar Friedrichstadt heeft moeten omkeeren. (De
reden daarvan is niet opgegeven. Zoo als bekend is
ligt de stad aan den noordelijken oever van de Ei-
der, niet ver van de westelijke kust. Dat de De-
nen tot hiertoe zouden zijn voortgerukt is nog niet
bekend.)

Te Altona zijn uit Rendsburg 387 Deensche gevan-
genen aangekomen.

De verwoesting gisteren veroorzaakt door de ont-
ploffing te Rendsburg, schijnt groot te zijn. Er zijn
200 dooden en gekwetsten bekend, waarvan er reeds
80 zijn begraven. In de Altstadt is geen enkel huis
onbeschadigd gebleven.

Rendsburg, 8 aug. (per telegraaf.) Generaal
Willisen heeft de geheele linie doen verkennen. Dit
heeft aanleiding gegeven tot eenige ernstige voor-
posten-gevechten, die echter alle zonder eenig be-
langrijk resultaat zijn gebleven.

Friedrichstadt en Husum zijn door de Denen
beset.

Berlijn, 6 aug. De algemeene aandacht is thans
in hooge mate gevestigd op de stappen, welke Prui-
sen in de Duitse aangelegenheid doen zal. Twee
wegen staan ons kabinet open: het moet of de Unie
doorzetten, het parlement bijeenroepen en eene vol-
streckt Duitse politiek verwezenlyken, of het moet
de Unie geheel opgeven en zich in den een of an-
deren vorm met Pruisen verbinden en een verdel-
ging met Pruisen, eene Duitse constitutie in het
leven roepen. De heer von Radowitz, de onverant-
woordelijke leider der Pruisische staatkunde, wil
noch het een noch het ander; hij wil het provisoire
der Unie; dat is, hij wil dat Oostenrijk zich voor
het beginsel, het denkbeeld der Unie zal buigen.
In de politiek gaat dat echter niet; hier gelden slechts
feiten. De vruchten van eene zoodanige handelwijze
laten dan ook niet op zich wachten. Pruisen heeft
de sympathie der geheele natie verloren, wanneer
men een paar kleine, hulpbehoevende Vorsten uit-
zondert; het volk is onverschillig geworden voor de
magtelooze nota's der Pruisische staatsmannen, en
het is zoo ver gekomen, dat men ons kabinet een
termijn heeft kunnen stellen, binnen welken het
verklaren moet, of het gehoorzaamt aan de bevelen
van Prins Schwarzenberg, in het collegie te Frank-
fort afstand denkt te doen van zijne regten, dan
wel, of het wil afwachten, dat het buiten den Duit-
schen bond gesloten worde. Men mag echter hopen,
dat spoedig een einde aan dezen staat van zaken
zal komen, daar een gedeelte van het kabinet voor-
nemens is, zijn ontslag te nemen, bijaldien de Ko-
ning geen anderen weg in staat of het kabinet in
staat stelt eene beslissende politiek te volgen.

Het dagblad der regering deelt heden de vol-
magt der bondscommissie aan de Pruisische rege-
ring mede, tot het sluiten van een vrede met De-
nemarken in naam van den Duitschen bond. Daar-
in leest men de volgende zinrede: Zoo heeft de
centrale bondscommissie besloten, de Pruisische re-
gering te magtigen, om met de kroon van Dene-
marken wegens het sluiten van een vrede, in naam
des Duitschen bonds en onder handhaving der re-
gen van den bond, in onderhandeling te treden, en
dezelve . . . onder voorbehoud der van de gezamen-
lijke Duitse bondsstaten in te winnen goedkeuring
van het vredes-tractaat, ten einde te brengen.

Nadat de Oostenrijksche regering nu ook door
de depêche van 22 juni, officieel bij onze regering
op de bijeenkomst van eene algemeene Duitse tol-
conferentie te Frankfort had aangedrongen, om we-
gens de tolvereeniging met Oostenrijk in onderhan-
deling te treden, of in allen gevalle in het belang
van Oostenrijksche industrie, tot eene wijziging der
Oostenrijksche voorgelegde verhandelingen in het ta-
rief te besluiten, is door ons ministerie besloten, niet
aan te nemen het van Weenen, maar in eene uitve-
rige memoire aan de conferentie te Kassel, de gron-
den te ontvullen, waarom Pruisen zich thans niet
genegen gevoelt in deze voorstellen van Oostenrijk
te treden.

Berlijn, 7 aug. De Duitse Staten, klaagt

men, dat de dagbladen de berigten wegens de hun
toegezonden hulp van manschappen en geld te zeer
overdrijven. Er was nauwelijks geld genoeg ontan-
gen, om 48 uren oorlog te voeren en er waren
slechts 360 man onder-officieren en soldaten bij hen
in dienst getreden.

Van de Pruisische zijde is nog verlof verleend aan
militairen, om tot het leger der herzogdommen over
te gaan. De Deensche gezant alhier heeft zijn dank
betuigd wegens de wijze waarop Pruisen den vrede
handhaafd. Denemarken heeft daarentegen beloofd
de haven van Kiel niet te blokkeren.

ENGELAND.

Londen, 7 aug. De New-York Herald deelt aan-
gaande de nieuw benoemde ministers der Vereenigde
Staten (zie ons nummer van gisteren), de volgende
bijzonderheden mede:

De secretaris van staat Daniel Webster, is in
1782 in New-Hampshire geboren. In 1813 werd hij
lid van het congres en ging in 1827 in den senaat
over, waarin hij zitting bleef houden tot in 1841,
als wanneer hij door den president Harrison benoemd
werd tot secretaris van staat. Hij bleef zulks onder
president Taylor tot in 1843, toen hij zijn ontslag
nam. De voornaamste gebeurtenis gedurende zijn
beheer, was de sluiting van het vredes-tractaat met
land in Augustus 1842, waarbij de toenmaals zooveel
geruchts makende zaak van den noord-oostelijken
grens tot een einde werd gebragt. In 1845 werd hij
weder tot senator van wege den staat Massachusetts
verkozen; dit mandaat loopt af in de maand maart
van het volgende jaar.

De nieuwe secretaris der thesaurie, Thomas Corwin,
van Ohio, is omstreeks 50 jaren oud. Van geringe af-
komst zijnde, is hij tot advocaat opgeklimmen, en werd
in 1831 tot lid van het congres verkozen, welke
betrekking hij bleef bekleeden tot in 1840; in octo-
ber van dat jaar werd hij tot gouverneur van den
staat Ohio benoemd. In 1842 werd hij vervangen
door den heer Wilson Shannon. De Wetgevende
vergadering van Ohio verkoos hem daarop in 1845 tot
lid van den senaat, zoodat ook zijn mandaat in maart
1851 eindigt. In het congres bepleitte hij steeds de
politiek der Whigs; van zijne finantiële talenten
is niet veel bekend, maar zeer veel men, dat hij
een voorstander is van beschermende tarieven.

De heer J. A. Pearce, thans benoemd tot secre-
taris voor de Binnenlandsche Zaken, is ook onge-
veer 50 jaren oud, en werd in het graafschap Kent,
in den staat Maryland, geboren. Na in 1835 lid
geworden te zijn van het Huis van Vertegenwoordi-
gers, ging hij in 1843 in den senaat over en werd
in 1849 als lid van dat ligchaam herkozen, zoodat
zijn mandaat eerst in 1855 expireert. Hij is een
van de meest bekenden en gewaardeerden leden
van de partij der whigs gesteld.

De heer Edward Bates, van den staat Missouri,
thans secretaris voor de oorlogszaken, was een uit-
stekend advocaat te St. Louis. Reeds vroegtijdig
heeft hij zitting gekregen in het congres, doch zich
daar weinig als redenaar onderscheiden. Hij toonde
zich altijd een voorstander van het beschermend stel-
sel. Niet lang hield hij zitting, want reeds in 1829
liet hij zijn staatkundige loopbaan varen en keerde
terug tot zijne praktijk als advocaat. De heer Bates
is ruim 55 jaren oud.

De secretaris voor de zeezaken, W. A. Graham,
is uit Noord-Carolina geboortig en nog geen 50 ja-
ren oud. Van 1841 tot 1843 had hij voor gemeen-
den staats in den senaat zitting en werd in 1844
tot gouverneur van dien staat gekozen. In deze be-
trekking won hij de algemeene achting en wordt als
eene der hoofdleiders van de whig-partij beschouwd.

De procureur-generaal J. J. Crittenden, van Ken-
tucky, heeft reeds een zeer lange staatkundige loop-
baan achter zich, zijn onderdanigheidsjaar 60 ja-
ren. In 1805 werd hij lid van den senaat, en in
1841 door den President Harrison aangesteld tot pro-
cureur-generaal. Onder President Taylor legde hij
dat ambt neder en keerde tot het burgerlijk leven
terug, maar werd in 1842 weder tot lid van den se-
naat gekozen. Vroeger was hij zeer verbonden met
den heer Clay; doch thans heerscht tusschen beide
eene groote vijandschap, om de volgende reden:
De heer Clay zag in 1848 af van het eerst door hem
gekoestte plan om zich bij de goede nationale con-
ventie der Whigs aan te bieden als kandidaat voor
het presidentschap der Vereenigde Staten. De heer
Crittenden, die zijne kandidatuur had willen be-
vorderen, stelde nu alle pogingen op om de
de kandidatuur van generaal Taylor te doen slagen.
Plotseling verandert de houding van Crittenden
en treedt wederom kandidaat op; maar
nu wilde de heer Crittenden zijnen bijstand niet
weder onttrekken aan generaal Taylor. Van daar
de vijandschap tusschen de beide staatslieden.

De nieuwe directeur-generaal der posten is de heer
N. K. Hall, 43 jaren oud, was vroeger de associé
van den tegenwoordigen President Fillmore in de
advocaatspraktijk; hij was laatstelijk lid van het
huis van vertegenwoordigers van 1847-1849 en be-
voerde Recorder van Buffalo.

De Times juicht de benoeming van de nieuwe
ministers in de Vereenigde Staten zeer toe, en meent,
dat de Whigpartij aldaar (de gematigden) eenen
dun heeft erlangd, zoo groot als zij sedert het be-
wind van Quincy Adams niet gehad had. Hare

hoofdleiders, de heeren *Webster* en *Crittenden*, zijn thans aan het bestuur gekomen en de Whigs hebben nu de stelling weder ingenomen, die zij bij den dood van den generaal *Harrison* hadden bezeten. Door de bekwaamheden van de tegenwoordige bewindslieden en door hunne staatkundige beginselen heeft de Unie eene kracht herkrege, welke zij in dubbele mate noodig had ten aanzien van de zaak der slavernij en de buitenlandsche vraagstukken. Ofschoon die bewindslieden nu weinig geneigdheid betoonen, om de beginselen van vrijen handel te huldigen, zoo als die door Engeland thans is vooruitgezet, denkt men hier onbekrompen genoeg, om hulde te brengen aan hunne vredelievende inzichten. »De tariefwetten, zegt de *Times*, de wetten die den handel beperken of aansporen, en het verkeer tusschen twee groote landen regelen, zullen onmisbaar op den duur geregeld worden door die beginselen, welke de behoeften en belangen van elke natie zullen voorschrijven. Het is niet door kracht van redenering, of door nationale vooroordelen tegen vreemde mededinging, of door staatkundige meeningen, dat het geschilpunt van vrijen handel en bescherming in de Vereenigde Staten of hier te lande zal beslist worden, maar door ondervinding, door het voorbeeld, door welk of door kwalijk slagen.»

De handelsstaatkunde van de Amerikaanse regering daargelaten, gelooft de *Times*, dat dit bewind alle waarborgen tot vertrouwen aanbiedt. In zijnen boezem vindt men de mannen, die in de gevaarlijkste tijden de doldriftigheid van de overdrevene partij hebben durven bestrijden; die den oorlog-zuchtigen geest, welke Texas bemagtigde en in Mexiko deed invallen, hebben weerstaan, zooveel in hen was; die de vredelievende zending van lord *Ashburton* beantwoordden, op eene wijze, die zulk een gelukkigen uitslag voor beide landen heeft gehad. Op een oogenblik, waarop de stevigheid van den Bond niet weinig door allerlei ingewikkelde vraagstukken bedreigd werd; op een oogenblik, waarop de aan het wonderbare groeiende ontdekkingen van Californië zulke omwentelingen in de krachten der maatschappijen en volken kunnen uitoefenen, is het een wezenlijk geluk mannen van bedaarden zin van beleid en kunde aan het hoofd van een magtig Gemeenebest te zien optreden.

Men wil weten, dat het kolossale ijzeren stoomschip *Great Britain*, hetwelk, gelijk men weet, zulk een geramen tijd op de rotsen van Dunderbaai heeft gezeten, door eene maatschappij voor de som van 25,000 £ is gekocht om in dienst gesteld te worden tusschen Panama en San Francisco tot het vervoer van passagiers.

BELGIE.

Brussel, 8 aug. De Fransche Wetgevende Vergadering is uiteen gegaan. Zij heeft gisteren hare werkzaamheden gestaakt, waarnaar niet zooveel ongeduld gewacht werd. Er hebben geen discussiën plaats gehad. Twaalf of vijftien wets-ontwerpen zijn aangenomen, waaronder de begroting der ontvangsten, met 420 tegen 162 stemmen. Ten laatste werd het wets-ontwerp op de drukpers voor de koloniën aangenomen. Niettegenstaande den tegenstand, dien dit ontwerp bij onderscheidene vertegenwoordigers ontmoet heeft, dieng de minister op deszelfs urgent-verklaring aan en werd de wet, die door de commissie tot eenige weinige artikelen was teruggebracht, aangenomen.

De President maakt van zijnen kant toebereidselen tot zijn vertrek, dat aanstaanden maandag zal plaats hebben. De avondbladen van gisteren behelzen het officiële reisplan. De twee groote steden die door *Lodewijk Napoleon* bezocht zullen worden, zijn Lyon en Straatsburg. Cherbourg behoort niet tot de steden die hij zal bezoeken.

Terwijl de President der Republiek een gedeelte van Frankrijk gaat doorreizen, begeven zich alle voornaamste leden der legitimistische partij naar Wiesbaden. Naar aanleiding van stellige berichten kunnen wij verhooren, hetgeen ten aanzien van het te houden congres gezegd is, over een verbot van het kabinet van Berlijn aan den graaf van *Chambord*, om zijn kleine hof op Pruisisch grondgebied te vestigen. Dit gezegde is niet juist. Er heeft stellig geen verbot plaats gehad, maar men zoude den jeugdigen President hebben doen weten dat Pruisen, verlangende op eenen goeden voet te blijven met het Fransche gouvernement, het zoude betreuren, indien het houden van een legitimistisch congres op Pruisisch grondgebied, tot voorwendsel zoude kunnen strekken van eenige verkoeling of diplomatische moeilijkheden. Eene dépêche uit Berlijn meldt overigens, dat de graaf van *Chambord* den 6den augustus in die stad is aangekomen. Hij zal, naar men zegt, den 9den Keulen passeren, om te Wiesbaden alle aanzienlijke legitimisten te ontmoeten.

Onderscheidene Parijsche dagbladen hebben gezegd dat de heer *Guizot* zich insgelijks naar Wiesbaden begaf. Dit bericht komt ons des te onaannemelijker voor, daar deze staatsman, die zich in Duitschland betond, gisteren avond op zijne terugreis naar Parijs, alhier is aangekomen.

Het stellig dat het plan tot oprigting van een kabinet van Versailles, is opgegeven. Dit was uit de houding der bureaux der Wetgevende Vergadering bij het onderzoek der voorgedragene kredietwetten te voorzien.

De *Assemblée nationale* heeft, aanteekening te Marseille geschikt is en dat de minister toegestemd heeft in de herstelling van de gezondheidscommissie, met eenige wijzigingen. De half officiële avondbladen zeggen niets dergelijks.

Uit Italië is geen nieuws van belang. De Paus heeft de uitgifte van certificaten op de schatkist, tot een bedrag van vijf millioen kroonen, en tegen eene jaarlijksche rente van 5% bevolen; er is eene commissie benoemd om het papieren geld in te trekken.

De *National* berigt dat de heer *Cernuschi*, lid der Romeinsche constituanten, die tweemaal door eenen Franschen krijgsvaad werd vrijgesproken en wiens uitlevering door de pauselijke regering aan het Fransche gouvernement verzocht was, Civita-Vecchia aan boord van de *Norval* heeft verlaten. De verklaringen door den heer *de la Motte*, minister van Buitenlandsche Zaken, gegeven in antwoord op de interpellatiën, die hem omtrent dit onderwerp van de tribune der Wetgevende Vergadering gedaan werden, toonden genoegzaam aan dat men aan de vreemde vordering der pauselijke regering niet zoude voldoen. De tijding door den *National* medegedeeld, bevestigt die verklaringen, maar het schijnt dat het hof van Rome zich zeer lijk welst gevoelt over die weigering van het Fransche kabinet.

Het dagblad *Narodni Noviny* meldt dat aan de vorderingen der Bulgaren om hunne nationaliteit erkend te zien, door de Porte is toegegeven, die hen het recht heeft toegestaan om, even als de Serviërs, Moldaviërs en Wallachijers, eenen soevereinen vorst te verkiezen; de Bulgaren hebben tot die waardigheid zekeren *Paul*, uit de gemeente Grovada, benoemd, die in Bulgarije residentie zal houden en twee gevolmagtigden te Konstantinopel hebben zal; de commissaris der Porte *Ali-Riza-Pacha*, is reeds te Widdin aangekomen, om het desbetreffende tractaat met de Bulgaren te sluiten.

Volgens de laatste berichten uit de Donau-Vorstendommen, belooft het Russische bezettingsleger thans 13,000 man. De Turksche gouverneur *Achmet Effendi*, blijft er op aandringen dat het tot 10,000 man verminderd zal worden, zoo als bij de tractaten bepaald is.

Men kan thans de toekomst der voor eenige jaren gestichte Belgische volkplanting te Santo Thomas in Guatemala (Zuid-Amerika), welke langen tijd met allerlei bezwaren en tegenspoeden te worstelen had, als verzekerd beschouwen. De regering van Guatemala heeft de haven van Santo Thomas erkend als de eenige haven aan den Atlantischen Oceaan voor alle uit- en inklaringen en het toekantoor aldaar gevestigd.

Hier te lande is, met medewerking onzer regering, eene maatschappij gevormd tot oprigting van een handelskantoor te Santo Thomas; aan het hoofd derzelve staan eenige van de voornaamste handelaars van Antwerpen en van Gend, die hun naam niet aan deze onderneming zouden leenen, zoo zij geen wezenlijke kansen van degelijkheid en welslagen opleverde. De maatschappij is gevormd met een kapitaal van een millioen francs; onze regering verleent eene subsidie van fr. 150,000, onder voorwaarde, dat de maatschappij binnen vijf jaren voor minstens anderhalf millioen aan Belgische producten uitvoere. Het hoofd-kantoor, hetwelk werken zal onder waarborg der maatschappij, zal bij kantoren hebben in het binnenland van Guatemala en op onderscheidene punten van Midden-Amerika; het zal zaken doen voor eigen rekening en in commissie. De maatschappij van kolonisatie, die de volkplanting heeft opgericht, heeft reeds met de nieuwe maatschappij eene schikking gemaakt, die haar een gedeelte verzekert van de voordeelen van de handels-ondernemingen. Het kantoor, hetwelk de maatschappij zal oprigten, zal niet belleten, dat andere inrigtingen van dien aard door bijzondere personen te Santo Thomas worden gevestigd.

FRANKRIJK.

Parijs, 7 aug. De heer *de Katismanil* en de generaal *de St. Priest* zijn naar Wiesbaden vertrokken, morgen aanvaardt *Larochefacquelein* de reis. *Berryer* zal in eene andere Duitse stad met den graaf van *Chambord* eene afspraken hebben, om vooraf de gewichtige onderwerpen te behandelen, welke op het congres te Wiesbaden te sprake zullen worden gebracht.

Er was een gerucht in omloop, dat de leden der berpartij voornemens zijn ook in eene Duitse stad een congres te houden over de belangen hunner partij. Er zullen voorstellen worden gedaan om aan de twisten, welke het aanzien der berpartij nog verminderen, een einde te maken. Er zullen leiders worden benoemd zonder wier toestemming niets zal worden gedaan, en wie zich daartegen mocht verzetten, zou als verrader uitgekreten en in den ban worden gedaan.

Maandag 11. was de maire van Valenciennes in de zaal van den burgerlijken stand bezig met verscheidene paren in het huwelijk te vereenigen, toen men bemerkte, dat eene der aanstaanden ontbrak. Kort daarop ontving men van haar eene boodschap dat zij niet kon komen omdat het mooi weder was en zij dus aan den oogst moest helpen, maar dat zij zou komen, zoodra het weder regenachtig was. Gelukkig heeft dit niet lang geduurd, want reeds den volgenden dag was het weder regenachtig en zag de ongeduldige echtgenoot zijne aanstaande komen om het huwelijk te doen voltrekken.

Naast eenige dagen is gemeld dat de kloosterlingen van den St. Bernardsberg aan de Fransche Wetgevende Vergadering dringende verzoeken hebben ingediend ten einde door haar maatregelen worden beraamd en aangewend tot de teruggave van de goederen, die hun door de verfoeilijkste roofzucht van de Zwitsersche radikalen zijn ontrouwd.

Het ligt nog versch in het geheugen onder welke omstandigheden het onrecht is gepleegd. De kloosterroof dagteekent van het einde van het jaar 1847. Het was nog niet lang geleden sinds het radicalisme zich met geweld had meester gemaakt van het bestuur der katholieke kantons; het had ook de regering van Wallis bemagtigd, en bij een zijner eerste decreten in de maand december, verwees het 't klooster van St. Bernardsberg tot eene geldboete van 115,000 francs, die het binnen acht dagen eischte. De proost kon zich niet vereenigen met de schyn-draugredenen van dit vonnis; evenmin mogt hij een andere bestemming geven aan goederen, waarvan de kloosterlingen, om zoo te spreken, slechts de beheerders zijn. Hij protesteerde dus. Maar de groote raad antwoordde met een tweede bevelschrift, waarbij alle goederen van het wereldberoemd liefdadig en herbergzaam gesticht ten voordeele van het revolutionaire kanton Wallis verbeurd verklaard werden.

Die daad van de radicale regering van Wallis was niet alleen onrechtvaardig en gewelddadig, maar vergaard barbaarsch, en ofschoon de radicale bladen in Europa die heiligheidsniet hebben gebrandmerkt zoo als zij het verdiende, hebben zij echter die daad van willekeur en geweld niet durven goedkuren. Het herbergzaam klooster van den St. Bernard is eene algemeene instelling; eene schuilplaats voor de ongelukkige reizigers van alle natien en gezindheden. Ofschoon gesticht door den godsdienstzin van een enkel mensch, is het onderhouden door de liefdadigheid van alle volken. Frankrijk vooral heeft een groot, een zeer groot deel aan de legaten, waarmede het begiftigd werd; men rekent dat alleen sinds 1760 die Fransche legaten het vijfde gedeelte hebben uitgemaakt van de geheele bezitting van het liefdadig klooster, en, indien men den loop der eeuwen opklimt, dan vindt men dat er niet eene regering onder de monarchie is, welke zich niet heeft onderscheiden door eenige bijzondere weldadigheid, ten gunste van het werk van den H. Bernardus.

Zonder de kloosterlingen van den grooten St. Bernard, zegt het *Journal des Débats*, dat in een zaak met warmte bepleit, zonder die vromen en ijvervolle mannen, die aan het leger van Italië al gaven wat zij konden, zou *Bonaparte* nimmer hebben kunnen slagen in het ten uitvoerbrennen van een der verbazendste veldslagen, waarvan de geschiedenis gewaagt. De Keizer vergat dan ook nooit die hartelijke kloosterlingen; nadat hij hen rijk begiftigd had, decreteerde hij, dat een hospitaal zou worden opgetrokken op den Simplon, op het hoogste punt van den verwonderlijken weg, dien hij had laten aanleggen, en dat dit hospitaal zou worden bestuurd door de kloosterlingen van den St. Bernard. Toen *Dessaix* in den slag bij Marengo gesneuveld was, zeide de Keizer: »Zooveel heldenmoed en deugd wil ik met eene eer bekroonen, zooals aan geen sterveling ooit te beurt viel. Ik zal aan *Dessaix* de Alpen tot pedestal en de kloosterlingen van den St. Bernard tot wachters geven.»

Het lijk van *Dessaix* werd naar het klooster vervoerd; een prachtig gedenkteeke van Carrière marmer werd te Parijs gebild en naar den St. Bernardsberg verzonden, en op den dag der teraardebestelling zeide de generaal *Berthier*, Prins van *Neufchatel*, die den Keizer vertegenwoordigde: »Eerwaardige kloosterlingen van den grooten St. Bernard, in naam des Keizers stel ik den degen en de asch van den te Marengo gesneuvelden held onder uwe bewaring.»

Kortom alles van het St. Bernards-gesticht herinnert aan Frankrijk, van den naam des kloosters: *Huis van den H. Lodewijk* af, tot aan het gedenkteeke door *Napoleon* opgericht.

Wij vermenen dus, dat er in Frankrijk een stem, gelijk ook maar een enkel stem, gevoel van billijkheid en dank, zal zijn, om aan de Zwitsersche bonds-regering het herstel van eene zoo schreeuwende onrechtvaardigheid te vragen. En bovendien, zegt het *Journal des Débats* ten slotte, de Fransche regering is verplicht van zich de zaak van de kloosterlingen van den St. Bernard aan te trekken, vermits zij de zaak is van de armen, van de zieken, van de ongelukkigen, de zaak der liefdadigheid en der geheele menschheid.

Voor een paar dagen las men, dat de President der Republiek besloten had zich de zaak der kloosterlingen van den St. Bernard ernstig aan te trekken.

Binnenlandsche Berigten.

's Gravenhage, 8 aug. Naar men vernam, dat de regtbank te Gorinchem naar den generaal in het provinciaal gerechtshof te Rotterdam ter verdere vervolging, verzonden werd, den burgemeester te Aiblasserdam, die door den generaal van misbruik van gezag, door het geweld zonder sonde van den burgemeester, een huisgezin te dien plattelande, te verhooren heeft doen zetten.

Rotterdam, 9 aug. De provinciale Commissie van Geneeskundig Onderzoek en Toezigt in Zuid-

